

CPR-SAGEN OG DET KOMMUNALE SELVSTYRE

Om kommunernes brug af registre

Viggo Knude

Den 29. oktober 1980 afsagde Østre Landsret dom i Cpr.-sagen. Den sag en række kommuner 1) havde anlagt mod Danmarks Statistik med påstand om, at Danmarks Statistik skulle anerkende, at man ikke havde hjemmel til at kræve indberetning fra kommunerne af cpr.numre på klienter i socialforvaltningen til brug for bistandslovstatistikken. En kommunefordelt statistik, udarbejdet af Danmarks Statistik en gang årligt. Statistikken belyser, hvilke klientgrupper, der modtager forskellige former for hjælp, samspillet mellem bistandslovsydelser og andre offentlige ydelser f.eks. dagpenge og pensioner, og sammenhængen mellem ydelsesarter, klientgrupper, bistandens omfang og årsager. Østre Landsret fri fandt Danmarks Statistik og fastslog dermed på linje med de kommunale tilsynsmyndigheder, at kommunerne var forpligtet til at udlevere de sociale klienters fulde cpr. nummer.

Jeg vil i artiklens første afsnit skitsere cpr.-sagen og tilsynsmyndighedernes fremfærd under forspillet til retssagen, idet en umiddelbar vurdering heraf kunne give anledning til alene at betragte dommen som væsentlig for afgrænsningen af det kommunale selvstyre. I artiklens andet afsnit vil jeg imidlertid forsøge at sandsynliggøre, at denne sag har andre og væsentligere aspekter. Sagen afspejler en kamp mellem en statslig og en "kommunal" datacentral. Danmarks Statistiks egentlige modpart var således ikke kommunerne men Kommune Data I/S. Heri ligger også forklaringen på samarbejdet mellem Danmarks Statistik og dele af centraladministrationen under sagen.

I. Den snævre baggrund 2)

Således som den fremtræder af dommen suppleret med indslag fra den offentlige debat i forbindelse med sagen.

1 a. Hændelsesforløbet:

I 1969 påpegede socialreformkommissionens første betænkning behov for en forbedret statistik på det sociale område. Denne statistik skulle bruges til at styre/prioritere udgifterne på det sociale område. Udgifter som i 1980 var budgetteret til ca. 65 mia. kr., hvoraf ca. 50 mia. administreredes gennem landets kommuner.

I 1975 nedsattes en arbejdsgruppe med repræsentation fra Kommunernes Landsforening, Amtsrådsforeningen, Københavns kommune, Socialministeriet og Danmarks Statistik for at forhandle sig frem til et statistiksystem.

Den 19.6.1976 protesterede Vissenbjerg kommune 3) mod detaljeringsgraden og arbejdsbyrden ved indberetning til statistikken.

Herefter fulgte kraftige overtalelsesforsøg fra KL og Danmarks Statistik.

En følge af bl.a. Vissenbjerg kommunes protest blev, at hjemmehjælpsstatistikken gjordes mindre detaljeret.

I marts 1977 fremsendte Danmarks Statistik en meddelelse til landets kommuner om formålet med bistandslovsstatistikken pr. 1.1.1977 og krævede cpr. nummeret indberettet bl.a. for at kunne trække supplerende oplysninger til statistikken i andre registre.

Den 3. maj 1977 meddelte Vissenbjerg kommune afslag på at udfylde indberetningsskemaerne dels p.g.a. den administrative byrde og dels p.g.a. kravet om det fulde cpr. nummer. Dette afslag sendtes fra Vissenbjerg kommune i kopi til Socialministeriet, Økonomiministeriet, Kommunernes Landsforening og Kommuneforeningen for Fyns amt.

Herefter fulgte nye overtalelsesforsøg overfor Vissenbjerg kommune fra Danmarks Statistik og *Økonomiministeriet*. Man argumenterede med, at cpr. nummeret var nødvendigt for at aflaste kommunerne, idet man fremover blot behøvede at supplere med ændringer og tilføjelser til stamoplysningerne. Ligesom statistikken skulle blive mere nøjagtig 4) p.g.a. cpr. nummeret. Endvidere garanterede Danmarks Statistik, at oplysningerne ikke ville blive videregivet derfra, og henviste til sikkerhedsforskrifterne for bistandslovregistret. Også Kommunernes Landsforening var inde i disse overtalelsesforsøg og argumenterede på, at cpr. nummeret medførte en besparelse i antal dataenheder. Desuden henviste man til, at cpr. nummeret i sig selv rummer statistiske oplysninger (køn og alder).

Den 5.7.77. meddelte Vissenbjerg kommune, at man hverken følte sig forpligtet eller berettiget til at udlevere de krævede oplysninger, idet man ikke mente, at disse var omfattet af ordlyden i § 6 jfr. § 1 i loven om Danmarks Statistik. 5)

Den 28.2.1978 var imidlertid sat som sidste frist for indlevering af oplysningsskemaer.

Den 1.3.1978 indsendte Vissenbjerg kommune oplysningsskemaerne incl. 5., 6. og 10. cifre i cpr. nummeret. (Det vil netop sige fødselsår og angivelse af køn.)

Den 8.3.1978 kom skemaerne retur fra Danmarks Statistik med fastholdelse af kravet om det fulde cpr. nummer.

I maj 1978 var der stadig 13 kommuner, som ikke havde indsendt oplysninger i den af Danmarks Statistik foreskrevne form.

9. maj 1978 mistede Danmarks Statistik tålmodigheden og meddelte, at såfremt skemaerne ikke var modtaget inden en måned, ville man oversende sagen til tilsynsrådet.

Den 31. maj 1978 afslog Vissenbjerg kommune påny at fremsende cpr. nummeret men åbnede mulighed for evt. at ændre holdning, såfremt loven om offentlige registre, som på dette tidspunkt var til behandling, kom til at rumme tilstrækkelige beskyttelsesregler med hensyn til videregivelse.

3 dage før tredie behandling af registerloven tilskrev Danmarks Statistik tilsynsrådet, som den 5.7.78 videresendte Danmarks Statistiks krav til Vissenbjerg kommune. I en af parallel-sagerne, som var indbragt for tilsynsrådet for Københavns amt, valgte tilsynsrådet at henskyde spørgsmålet til afgørelse i Indenrigsministeriet uden at realitetsbehandle sagen.

I løbet af juli måned 1978 involveredes Økonomiministeriet og Justitsministeriet, men *ikke* Socialministeriet.

Den 15.8.78 skrev Indenrigsministeriet til tilsynsrådene med referen- ce til en udtalelse fra Økonomiministeriet om statistikkens store økonomiske og sociale betydning.

Indenrigsministeriet fandt overhovedet ikke lovgrundlaget tvivlsomt og pr. 31.8.78 gav tilsynsrådet for Fyns amt Vissenbjerg kommune 4 ugers frist, hvilket gav anledning til spørgsmål i folketinget til økonomi- ministeren.

Den 12.9.78 barslede Justitsministeriet 6) med et notat om tavsheds- pligt og oplysningspligt. – Et notat, der var præget af mere eller mindre heldige forsøg på at bortforklare de tavshedsproblemer, der rent juridisk opstår som sammenstødsspørgsmål mellem oplysningspligtregler og tavshedspligtregler.

Den 4.10.78 afholdtes mellem de resterende 6 nægterkommuner og Indenrigsministeriet et møde, hvorefter fristen for aflevering af indberet- ningsskemaer forlængedes til den 23.10.

Den 24.10.78 modtog Vissenbjerg kommune pålæg fra tilsynsrådet om at udlevere oplysningerne til Danmarks Statistik i den foreskrevne form inden 30.10. Såfremt denne frist ikke overholdtes, ville man pålæg- ge kommunalbestyrelsens medlemmer personlige tvangsbøder.

Den 3.11.78, udtog kommunerne i sagen stævning mod Danmarks Statistik, og tvangsbødeinddrivelsen sattes i bero.

1.b. Domstolsbehandlingen.

Andet led i den snævre baggrund er selve den retlige behandling. Afledt af forløbet i det netop skrevne så nægterkommunerne sig nødsaget til at anlægge anerkendelsessøgsmål mod Danmarks Statistik med følgende påstand: "Sagsøgte Danmarks Statistik tilpligtes at anerkende, at der ikke i loven om Danmarks Statistik, lovekændtgørelse nr. 15, 12.1.1972 § 6 er fornøden hjemmel til at fordrø udlevering af cpr. numre hos sagsøgerne til brug ved bistandslovens klientstatistik."

Kommunernes procedure 7) rummede fire led, hvoraf det første er påstanden om manglende hjemmel til at kræve cpr. nummeret oplyst, idet dette ikke kan henregnes til statistiske oplysninger. Dernæst savner man en rimelig argumentation for nødvendigheden af, at man i Danmarks Statistik til brug for en statistik i realiteten opbygger et centralregister over samtlige sociale klienter i Danmark. Endvidere fremhæver man, at tavshedspligten for bistandsmyndighederne er af afgørende betydning for klientens tillid til bistandsarbejdet, og at denne tillid sættes over styr ved en videregivelse af oplysninger. Endelig anføres det, at hele statistikordningen er gennemført uden forudgående forhandlinger med kommunerne, samt at Kommunernes Landsforening ikke har haft mandat til at binde kommunerne ved indførelse af ordningen.

Danmarks Statistik anførte heroverfor, at der er tale om et usædvanligt stormløb 8), som er et alvorligt angreb på livsnerven i statistikarbejdet, og afviser under henvisning til forarbejderne til loven om Danmarks Statistik at der skulle være hjemmelsproblemer. Kommunernes tavshedspligtsproblemer afvises under henvisning til videreudgivelsesreglerne i registerlovens § 21 og til § 11 i forskrifterne for bistandslovsstatistikregistret som udtryk for uvidenhed 8) og ureflekteret mistænksomhed 8). Sluttelig anfører Danmarks Statistik, at bistandslovsstatistikken nødvendigvis 8) må baseres på individualiserede klientindberetninger med cpr. nummer, for at dobbelt tællinger kan opdages. 9)

Retten bemærkede hertil: "Efter de tilvejebragte oplysninger om forarbejder til § 6 i lov om Danmarks Statistik og de øvrige lovforarbejder, særlig vedrørende lov om offentlige myndigheders registre, findes der at måtte gives sagsøgte medhold i, at den nævnte § 6 såvel efter sit indhold som efter sin tilblivelseshistorie indeholder fornøden hjemmel til, at sagsøgte kan kræve, at alle indberetninger til brug for bistandslovsstatistikken indeholder oplysninger om de enkelte socialklienters fulde personnumre. Det bemærkes herved, at § 6 om karakteren af de oplysninger, der forlanges, alene stiller krav om, at oplysningerne skal være i kommunernes besiddelse. Der findes herefter ikke grundlag for at undergive § 6 den af sagsøgerne påberåbte indskrænkede fortolkning. Efter det af sagsøgte oplyste om trufne foranstaltninger til sikring af tavshedspligten — oplysninger som iøvrigt ikke er bestridt af sagsøgerne

– findes der ikke grundlag for at antage, at der består nogen reel risiko for, at de af Danmarks Statistik modtagne oplysninger om enkeltpersoner kommer til uvedkommendes kendskab.” 10)

Det karakteristiske ved dommen er, at den ikke går ind på en egentlig prøvelse af de juridiske tvivsspørgsmål, der er rejst af kommunerne, men blot citerer fra Danmarks Statistiks anbringender og fra Justitsministeriets – juridisk set tynde – notater vedr. på den ene side oplysningspligt og tavshedspligt og på den anden side hjemmelsproblematikken i loven om Danmarks Statistik.

Mens det således er sædvanlig tilbageholdenhed, der præger Østre Landsret, var det en usædvanlig hårdhed, tilsynsmyndighederne lagde for dagen. For det første er det yderst sjældent, at tilsynsrådene udøver egl. legalitetskontrol og i den forbindelse truer med sanktioner. Tilsynsrådet for Københavns amt henskød da også i henhold til den kommunale styrelseslovs § 50, stk. 2 med det samme afgørelsen til Indenrigsministeriet uden overhovedet at realitetsbehandle klagen fra Danmarks Statistik.

Indenrigsministeriet involverede meget hurtigt Justitsministeriet og Økonomiministeriet, der er resortministerium for Danmarks Statistik men – som tidligere nævnt ikke Socialministeriet 11). Allerede i august 1978 kunne Indenrigsministeriet meddele tilsynsrådene resultatet af de centraladministrative overvejelser. Det understreges heri, at Økonomiministeriet har udtalt: ”. . . at udarbejdelsen af en fuldstændig og detaljeret statistik for bistandslovmrådet imødekommer et væsentlig informationsbehov vedr. dette socialt og økonomisk betydningsfulde område.”

Efter lidt tovtrækkeri fik kommunerne herefter pålæg om udlevering af cpr. numrene og trussel om tvangsbøder, hvis pålægget ikke blev efterkommet. Denne trussel, som tilsyneladende fik kommunerne til at føle sig tvungne til at anlægge sag, er også usædvanlig. For det første, fordi det er almindelig antaget, at tvangsbøder i.h.t. den kommunale styrelseslov § 62 kun bør anvendes, når der ikke er rimelig tvivl om hjemmelen til den foranstaltning, der skal fremtvinges. For det andet fordi det, når en sådan tvivl er til stede, er tilsynsmyndighederne der må anlægge sag mod kommunerne.

2. En bredere baggrund for forståelse.

I sine anbringender anfører Danmarks Statistik: ”. . . at denne retssag er et alvorligt angreb på livsnerven i statistikarbejdet”. En nærmere begrundelse gives ikke, men en bredere forståelse af hele spillet kan passende starte her.

2.a. Danmarks Statistiks konkurrencesituation.

Danmarks Statistik er ikke ene om at indsamle, registrere og bearbejde data for offentlige myndigheder. Danmarks Statistik befinder sig på dette område i en konkurrencesituation med bl.a. Kommune Data. Denne konkurrence er særlig udpræget på et område som bistandslovsstatistikken, ikke mindst fordi Kommunedata formentlig kunne have fået de nødvendige oplysninger fra kommunerne frivilligt, idet Kommunedata er et interessentskab med Kommunernes Landsforening og Amtsrådsforeningen som interessenter.

Danmarks Statistik konkurrerer efterhånden også til mange andre sider. Således har f.eks. Skatteministeriet sit eget edb-system til brug for kildeskatten, og under Landbrugsministeriets ressort findes Landbrugets edb-central (LEC). I slutningen af 1978 og begyndelsen af 1979 forhandlede Fiskeriministeriet og Danmarks Statistik om det fiskeristatistiske system, men Danmarks Statistik bakkede på et tidspunkt ud, sandsynligvis fordi turn around tiden hos Danmarks Statistik er så lang, at Danmarks Statistik først med måneders forsinkelse ville kunne meddele, at kvoterne er fisket op.

Men konkurrencen fra Kommunedata er så markant, at det er rimeligt at spørge, om ikke den egentlige modstander for Danmarks Statistik under cpr.-sagen i virkeligheden var Kommunedata.

Danmarks Statistik er oprettet i 1966 og har i dag ca. 250 - 300 ansatte, mens Kommunedata, som blev dannet i 1972, i dag har 1000 ansatte og en maskinpark, som er ca. 5 - 6 gange så stor som Danmarks Statistiks 12). Endvidere er Kommunernes Landsforening (den ene af interessenterne i Kommunedata) repræsenteret i 12 af de 33 statistik udvalg, som er nedsat af Danmarks Statistik, således også i det såkaldte kommunekontaktudvalg, hvor man diskuterer Danmarks Statistiske arbejdsplanlægning. Herfra har Kommunernes Landsforening/Kommunedata alle muligheder for at "overtage" gode ideer. 13)

En anden sandsynlig forklaring på Danmarks Statistiks problemer, som iøvrigt gør sig gældende i flere sammenhænge, er turn around tiden hos Danmarks Statistik. Så længe andre datacentraler som f.eks. Kommunedata kan forsyne sine brugere med mere aktuelle tal end Danmarks Statistik kan, vil Danmarks Statistik have konkurrencemæssige problemer.

En tredje faktor i konkurrencen mellem Danmarks Statistik og Kommunedata, en faktor som kan have haft betydning for Danmarks Statistiks reaktion i forbindelse med bistandslovstatistikken, er at mens Kommunedata ikke kan supplere sine registre med statslige data fra Danmarks Statistiks registre, kan Danmarks Statistik ikke supplere sine registre med kommunale data udover dem, man i forvejen råder over. Dette forhold udvikler sig, som tiden går, til Kommunedatas fordel, idet

transmissionen af kommunale data til det Centrale PersonRegister i stort omfang går via Kommunedata. Bl.a. på grund af denne ulighed i mulighederne for at supplere egne data var det så vigtigt for Danmarks Statistik at få fastslået, at § 6 i loven om Danmarks Statistik giver Danmarks Statistik næsten uindskrænket adgang til at afkræve kommuner- ne oplysninger herunder også oplysninger, som Kommunedata ellers kunne have fået monopol på.

Mens Danmarks Statistik og Kommunedata således konkurrerer med hinanden, konkurrerer Kommunedata stort set ikke med den anden store statslige datacentral – i/s Datacentralen.

2.b. Centraladministrative interesser i sagen.

Et andet væsentligt led i forsøget på at påvise, at Danmarks Statistiks egentlige modpart i cpr.-sagen var Kommunedata ligger i følgende forsøg på at forklare, hvilke interesser centraladministrationen 14) havde overfor Kommunedata som baggrund for at kaste sig så resolut ind i sagen til fordel for Danmarks Statistik.

I sommeren 1976 nedsattes edb-samordningsudvalget, af hvis kommissorium det fremgår, at "det forventes, at udvalgets arbejde bl.a. vil give materiale af væsentlig betydning for drøftelser om et nærmere samarbejde mellem de to store offentlige dataservicevirksomheder IS-Datacentralen og Kommunedata I/S samt myndigheder med eget edb-udstyr". I udvalgets arbejde indgik såvel overvejelser om et alternativt at udbygge samarbejdet på en række konkrete områder. I udvalgets delbetænkning 2 om styrelsen af statslige og fælleskommunale register-systemer, fremsattes et forslag til en samordningsaftale mellem staten ved Finansministeriet og kommunerne ved Kommunernes Landsforening og Amtsrådsforeningen, Københavns og Frederiksberg kommuner. Denne aftale blev indgået i 1978. I forbindelse hermed nedsatte Finansministeriet i april 1978 edb-samordningsrådet med følgende sammensætning:

Indstillet af:

Departementschef	
E. Bonnerup Nielsen (formand)	Finansministeriet
Afdelingschef K. Bredahl	Finansministeriet
Kontorchef C.E. Haumann	Ministeriet for skatter og afgifter
Afdelingsleder Poul Jensen	Danmarks Statistik
Vicedirektør Arne Lund	Københavns Kommune
Konsulent Brian Nicholls	Socialministeriet
Direktør Henrik Nielsen	Indenrigsministeriet
Afdelingsleder Jens Jørn Nielsen	Kommunernes Landsforening

Direktør Jens M. Nielsen
Viceskattedirektør
Helge Schierup

Amtsrådsforeningen
Frederiksberg Kommune

På første møde 15) i rådet diskuterede man nedsættelse af et styringsudvalg, som skulle indsamle basisoplysninger om hovedparten af Kommunedatas systemer og om de systemer på Datacentralen, der har interesse for den kommunale sektor. Men som det udtrykkes centraladministrativt: ”problemerne omkring nedsættelse af et styringsudvalg blev ikke endeligt afklaret på mødet”.

Denne interesse hos centraladministrationen – via Finansministeriet og Administrationsdepartementet – i at vinde indflydelse på Kommunedata gennem en fusion mellem I/S Datacentralen og Kommunedata I/S er sandsynligvis forklaringen på, at Økonomiministeriet og Indenrigsministeriet bakker så voldsomt op bag Danmarks Statistik i cpr.-sagen.

Afslutningsvis skal det til dette afsnit bemærkes, at departementchefen i Administrationsdepartementet E. Bonnerup Nielsen endnu i 1980 16) stadig taler om en fusion, selvom han indrømmer, at det kan synes problematisk 17).

Det blev iøvrigt med socialindkomsten og ikke med sagen om bistandslovsstatistik, at det langvarige centraladministrative pres for indflydelse på Kommunedata bar frugt. Det blev således kommunernes og dermed Kommunedatas behov for skatteoplysninger fra Statsskattedirektoratet, som blev den direkte anledning til, at Finansministeriet den 6.11.1980 kunne udsende en pressemeddelelse 18) om, at regeringen, de kommunale organisationer og Københavns og Frederiksberg kommuner havde indgået en aftale om at etablere et fællesorgan med det formål at tilvejebringe organisatoriske rammer for en samordning af Kommunedatas og Datacentralens aktiviteter. Dette fællesorgan har fået meget vide kompetanceområder. Via Datacentralen opnåede staten observatørstatus til Kommunedatas bestyrelsesmøder. Til gengæld fik Kommunedata hos Statsskattedirektoratet terminaladgang til socialindkomstoplysninger, ligesom der blev lovet Kommunedata yderligere terminaladgang til skatte- og indtægtsdata – men først når de nye organisatoriske rammer engang er gennemført.

2.c. Konklusion

Selvom det blev spørgsmålet om Kommunedatas terminaladgang til de statslige skatteoplysninger, der skaffede centraladministrationen indflydelse på Kommunedata, er det næppe nogen tilfældighed, at det er i en sag omkring indberetning af oplysninger fra bistandshjælpsmodtagere, at centraladministrationen bakker Danmarks Statistik op og tager en

konfrontation med kommunerne og Kommunedata. Det er langt fra givet, at centraladministrationen og Danmarks Statistik ville have haft samme held med sine lidt forskellige interesser overfor mere magtfulde samfundsgrupper 19) end netop socialkontorets klienter.

Noter:

- 1) Hillerød, Albertslund, Blåvandshuk, Sydfalster og Vissenbjerg.
- 2) En grundigere gennemgang findes i kap. VII i *Registre og Kontrol*: J.O. Knudemann. Inf. Forlag 1980.
- 3) Dette handlingsforløb bygger hovedsageligt på brevvekslingen mellem Vissenbjerg Kommune og tilsynsmyndighederne.
- 4) Dog kun for så vidt som dobbelttællinger angår.
- 5) § 6 "Offentlige myndigheder og institutioner skal inden for rammerne af den af styrelsen fastlagte arbejdsplan efter anmodning fra Danmarks Statistik meddele de oplysninger, de er i besiddelse af.
§ 1, stk. 1 nr. 1. "Danmarks Statistik indsamler, bearbejder og offentliggør statistiske oplysninger vedrørende samfundsforhold. . ."
- 6) J.nr. L.A. 1978-523-8.
- 7) En nærmere kritisk gennemgang af hele sagen findes i kap. VI og VII i *Registre og Kontrol* af J.O. Knudemann. Informations forlag 1980.
- 8) Udskrift af ØL dombog p. 14.
- 9) En så væsentlig grund, som ønsket at lave forløbsundersøgelser, nævnes ikke i dommen.
- 10) Denne lydhørhed over for centraladministrative betragtninger hænger sandsynligvis sammen med det faktum, at rekrutteringen til ØL hovedsagelig sker fra centraladministrationen. Det er måske heller ikke helt uden betydning for Danmarks Statistiks og centraladministrationens interesser i sagens udfald, at man fik skræmt kommunerne til at anlægge sag mod Danmarks Statistik i stedet for, at tilsynsmyndighederne havde måttet anlægge sager ved de enkelte kommuners hjemting, hvorved sagen udelukkende kom til at foregå ved ØL.
- 11) Når socialministeriet forholder sig tavst, skyldes det sandsynligvis, at socialministeriet netop ikke har brug for individbaserede oplysninger, idet ministeriets styringsmidler overfor kommunernes aktiviteter på det sociale område er generelle, så som generelle retsregler, varierende refusionssatser, bloktilskud og kommunale skatteudskrivningsregler.
- 12) Danmarks Statistik benytter i et vist omfang i/s Datacentralen og har iøvrigt en del af sine data opbevaret på Datacentralen.
- 13) Dette er sandsynligvis en af forklaringerne på, at f.eks. Danmarks Statistiks KÅS-statistik (kommunal årsservice) har levet en så tilbagetrukken tilværelse, som det er tilfældet.
- 14) Økonomi- og Finansministeriet støttet af Justits- og Indenrigsministeriet.
- 15) Administrativ EDB-information nr. 1, 1978, p. 4.
- 16) EDB og forvaltning i 1980'erne, p. 20, udgivet af i/s Datacentralen.
- 17) Erik Bonnerup Nielsen har iøvrigt tidligere været vicedirektør i Kommunedata I/S.
- 18) Pressemeddelelsen er et af bilagene til den egentlige aftale af 6.11.1980.
- 19) Således har man efterfølgende vedtaget en klar og utvetydig hjemmel i skat-

teknolloven som basis for kravet om bankers og sparekassers indberetning af kontohaveres cpr.numre til skattevæsenet.